

ת"פ 31154/01/22 - מדינת ישראל נגד D A

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 31154-01-22 מדינת ישראל נ' A A (עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי, תביעות ת"א

נגד

הנאשם:

D A
ע"י ב"כ עו"ד שי אורן, סנגוריה ציבורית

החלטה

בקשה לקבלת פיצוי בגין מעצר של מי שזוכה בדיון לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: הבקשה ו - חוק העונשין, בהתאמה).

העובדות

1. ביום 13.1.2022 הוגש כתב אישום נגד ד' א' (להלן: ד', או המבקש) במסגרתו יוחסו לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בת זוג לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, (2 עבירות), תקיפה סתם - בת זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

כתב האישום כלל ארבעה אישומים, אשר תיארו התנהגות אלימה של המבקש נגד המתלוננת, בת זוגו ואם ילדיו הקטינים (להלן: המתלוננת). כתב האישום תיאר כי המבקש הכה בפניה של המתלוננת, תפס בידה וגרם לה לחבלה; במקרה אחר נטען, כי תפס בצווארה וגרם לה לחבלה; אישום נוסף סיפר כי הוא "הטיח את ראשה" בארונות המטבח (ללא חבלה), ובמקרה אחר איים עליה.

2. בדיון שהתקיים ביום 2.10.2022 זוכה המבקש מהאשמה שיוחסה לו בכתב האישום; בהכרעת הדין קבעתי כי התביעה לא הוכיחה את אשמתו מעבר לכל ספק סביר.

נימוקי זיכוי של המבקש התמקדו בפערים המהותיים שעלו מגרסת המתלוננת, ונעדרו הסבר מניח את הדעת מצידה.

הפער המרכזי בגרסת המתלוננת נוצר בעקבות ראייה מסוג קובץ קול, שהתגלתה לשני הצדדים (וגם לבית המשפט) רק בסיום פרשת ההגנה, במהלך עדותו של עד הגנה (להלן: קובץ הקול, או הקובץ הקולי).

הקובץ הקולי הוגש באמצעות אותו עד הגנה, ראש שבט קהילה ניגרית בארץ, אליו פנתה המתלוננת בבקשה לעזרה בנושא התנהגותו של המבקש (ניגרי במוצאו) כלפיה. המתלוננת פנתה אל העד בהודעה קולית, סמוך לאחר מועד האישום הראשון, גוללה את תלונותיה ביחס למבקש, אולם לא סיפרה על אלימות פיזית מצידו. לאחר שנשאלה המתלוננת (שזמנה להעיד בשנית) על הפער המתואר, לא ידעה לספק הסבר סביר אודותיו[1].

3. עוד קודם לכן, עם הגשת כתב האישום, ביקשה המדינה ביום 13.1.2022, במסגרת הליך המעצר, לעצור את המבקש עד תום ההליכים נגדו.

הליך מעצרו של המבקש כלל מספר דיונים, במסגרתם הסכימה ההגנה לקיומן של ראיות לכאורה (ביום 16.1.2022), אך עמדה על כך שהוא כופר באשמתו. ביום 10.3.2022 הורה בית המשפט (כב' השופטת יהב) על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט קבע כי אין מקום לסטות ממסקנת תסקיר שירות המבחן לפיה לא נמצאה חלופת מעצר מתאימה למבקש, ולא מומלץ לשחררו.

4. התיק העיקרי: ביום 12.4.2022 כפר המבקש במיוחס לו, והתיק נקבע לשמיעת הוכחות. ביום 17.5.2022 נשמעה עדות המתלוננת, וביום 4.7.2022 העידה אמה. בתאריך 15.9.2022 נשמעה פרשת ההגנה, וביום 28.9.2022 סיכמו הצדדים.

יוער כי ביני לביני החליף המבקש את ייצוגו המשפטי, ועל כן דיון הוכחות שהיה קבוע לפגרה נדחה, בלית ברירה.

בדיון שהתקיים ביום 28.9.2022 לאחר שמיעת סיכומי הצדדים, קבעתי כי יש לזמן את המתלוננת לעדות נוספת,

מטעם בית המשפט (על מנת ליתן לה אפשרות להסביר את פשר הפער שבקובץ הקולי, שהוגש בסיום פרשת ההגנה, והתמיהה הלכאורית שעלתה ממנו, אז). ביום 2.10.2022 העידה המתלוננת בשנית, ומיד לאחר השלמת סיכומים קצרה, ניתנה הכרעת הדין המזכה.

5. ביום 23.11.2022 הגישה ההגנה את הבקשה שבנדון, לפסיקת פיצוי למבקש בגין ימי מעצרו, בהתאם לסעיף 80 לחוק, "בגובה מקסימלי". ההגנה טענה כי עניינו של המבקש חוסה תחת העילות שנקבעו בסעיף 80 לחוק, לקבלת פיצוי בגין מעצרו. ההגנה נימקה: "...זיכויו של המבקש ניתן בתום הליך הוכחות אשר לכל אורכו טען לחפותו... המבקש ניהל את הגנתו מבין כותלי בית האסורים, על כל המשתמע מכך"; ההגנה טענה כי מעצרו של המבקש גרם לו לתחושת השפלה וביזוי, וכן היה כרוך "בהשלכות כלכליות ורגשיות".

לשיטת ההגנה, "עניינו של עד ההגנה" (בגינו, בין היתר, זוכה המבקש), "והעובדה כי המתלוננת הגיעה לביתו לאחר האירועים המצוינים בכתב האישום וטרם הגעתה להתלונן בתחנת המשטרה הועלה כבר במסגרת פרשת התביעה עת העידה המתלוננת".

6. ביום 20.12.2022 השיבה התביעה (להלן: המשיבה, או התביעה), לבקשה. התביעה ביקשה לדחות את הבקשה, וטענה כי העילות הקבועות בסעיף 80 לחוק אינן מתקיימות במקרה דנא. המשיבה טענה כי ההגנה כלל לא נימקה את בקשתה, ולא הטעימה מדוע עניינו של המבקש מתאים לקבוע בסעיף 80 לחוק העונשין. ממילא, לשיטת המשיבה, לא מתקיימת כל עילה המצדיקה מתן פיצוי למבקש. התביעה עמדה בהרחבה על הראיות שעמדו בבסיס הגשת כתב האישום נגד המבקש, ועל שיקוליה בהעמדתו לדין.

התביעה הדגישה, כי הראיות והפערים שהובילו את בית המשפט לזכות את המבקש לא היו ידועים לה, לפחות לא במלואם, בעת הגשת כתב האישום, וחלק מהפריכות שהתגלו בעדות המתלוננת עלו רק בחקירתה הנגדית בבית המשפט. בין כך ובין כך, לשיטת התביעה, הטעם העיקרי על בסיסו זוכה המבקש היה עדותו של עד ההגנה, והקובץ הקולי שנלווה לה - ראיות שלא היו בידיעת אף אחד מהצדדים לאורך כל המשפט.

התביעה הוסיפה כי אין נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי המבקש, נוכח טיב זיכויו (בעיקר בגין ראיות שנולדו רק במשפט עצמו), התקדמות המשפט בקצב סביר, והעדר כל טעם (שלא נתמך בתצהיר ממילא) הקשור בנסיבותיו האישיות.

דין והכרעה

7. סעיף 80 (א) לחוק העונשין קובע:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות

זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה... בסכום שייראה לבית המשפט...".

8. הלכה פסוקה היא, כי סעיף 80 מקים שתי עילות נפרדות שבכוחן להצדיק מתן פיצוי; העילה הראשונה - אין יסוד לאשמה, העילה השנייה - נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי. אשר לעילה הראשונה נקבע, כי מדובר בעילה תחומה, המתקיימת רק במקרים חריגים; כך בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 5097/10 **בוגנים נ' מדינת ישראל** (15.1.2013) (להלן: **בוגנים**):

"המבחן הנדרש לקיומה של העילה הראשונה שמכוחה ניתן 'להפעיל' את סעיף 80 לחוק העונשין (דהיינו שמי שזוכה - לא היה יסוד לאשמתו), הוא מבחן 'התובע הסביר' ו'הסיכוי הסביר להרשעה'. בהתאם לאמת מידה זו **יש לבחון באופן אובייקטיבי האם לנוכח התשתית הראייתית שהיתה מונחת בפני התביעה, היה תובע סביר וזהיר מגיע למסקנה שיש מקום להגשת כתב אישום**... הנה כי כן, על מנת להיכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד לאשמה היה רעוע ביותר (השוו: ענין דבש, בעמ' 106, ענין בן ברוך, שם). **מדובר איפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובולטת**... בהכרעו בנושא זה - בית המשפט יתן דעתו לכלל הנסיבות, לרבות אלו הנוגעות: לחקירה, להתנהלות התביעה ולהליך המשפטי עצמו. בית המשפט יתחשב בהקשר לקיומה של העילה האמורה, גם באופן זיכוי של המבקש במשפט, לשלב בו זוכה ולהנמקות שניתנו בהחלטות לעצור את הנאשם עד תום ההליכים נגדו ובהארכות המעצר שניתנו לגביו. מטבע הדברים התממשות עילה זו צפויה להיות נדיר (לפחות יש לקוות שאכן זה הוא המצב)"[2].

9. עוד נקבע, ביחס לעילה הראשונה, כי בחינת שיקול הדעת של התביעה בהחלטתה להגיש כתב אישום לא תיערך "בדיעבד", אלא שבית המשפט נדרש לבחנה באופן אובייקטיבי במועד הרלוונטי לקבלתה (ראו, למשל, לענין זה, את ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, 22.1.2002).

10. אשר לעילה השנייה: בניגוד לעילה הראשונה, עילה זו עמומה, וגבולותיה רחבים, במכוון; ראו את קביעות בית המשפט העליון ביחס לעילה זו, בענין **בוגנים**:

"המבחן הנדרש לביסוסה של עילה זו פורס תחומו אל מעבר למבחן 'התובע הסביר' ו'הסיכוי הסביר להרשעה'. **במסגרת עילה זו בית המשפט אמור להפעיל את סמכותו בגישה מרחיבה**, במיוחד בשים לב לזכויות הבסיס החוקתיות, המעוגנות אצלנו כיום בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ולשינויים הפרשניים המתחייבים מחוק היסוד האמור (ראו חוות דעתי בענין שגיא; עיינו גם: עומר דקל "הזכאי זכאי לפיצויים? על זכותו של נאשם שזוכה לפיצוי בגין נזקיו" עלי משפט ט 523 (תשע"א) (להלן: עומר דקל)). **בגדריו של המבחן הראוי לעילה השניה יש להסתכל על ההליך כולו במבט-על ובצורה כוללת** (ענין דבש, בעמ' 91).

... הנה כי כן, הנסיבות הנשקלות במסגרת עילה זו הן גמישות וכוללות בין השאר: **נסיבות הנוגעות להליך**

המשפטי עצמו, לטיב זיכוי של המבקש ולנסיבותיו האישיות של המבקש שזוכה. עילת-עוללות זו מאפשרת לבית המשפט לשקול גם שיקולים של צדק אף מקום בו 'היה (מלכתחילה) יסוד לאשמה'. כאן יש לקחת בחשבון, מחד גיסא, את הנזקים האישיים שנגרמו למבקש והיקפם, ובכלל זה - בין היתר, את מידתיות הפגיעה בזכויותיו החוקתיות. שיקול זה מדגיש את העובדה כי פסיקת פיצוי והחזר הוצאות מהווה, במקרים הראויים, גם מעין אמצעי לפיקוח ולבקרה על התביעה ויש בה כדי לשפר ולאזן את מעמדו של היחיד כלפי המדינה (ענין דבש, בעמ' 101). מאידך גיסא, יש להתחשב - בעת השימוש בעילה זו - בשיקולים הציבוריים הנוגעים בצורך שלא להביא להרתעת-יתר של התביעה מלהעמיד אדם לדין מקום שנאספו ראיות מספיקות להגשת כתב אישום (ראו: ע"פ 11024/02 מנצור נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1) 436, 443 (2003); ענין יוסף, בעמ' 519-517)). עם זאת חשוב לזכור בהקשר זה כי: "חיו של האדם אינם עוד כשהיו קודם ההליך הפלילי, ולעתים לא יחזרו להיות כשהיו גם לאחר זיכוי בדין", במיוחד כאשר מדובר באדם מן הישוב. לכן, יש לתת ביטוי, בנסיבות המתאימות, גם לעקרון של השבת המצב לקדמותו (ראו: ענין דבש, בעמ' 100).

מושג-מפתח לענין העילה השניה הוא לפיכך 'העוול' שנגרם לנאשם שזוכה -בהסתכלות כוללת (ענין דבש, בעמ' 91). אשר על כן אין מקום לקבוע, באופן א-פריורי, כי רק שלילה של רשיון, או של זכות מוקנית כלשהי - עקב ניהול ההליכים הפליליים, מהווה 'נסיבות אחרות מצדיקות', מעבר לנזקים הטבועים בעצם קיומו של הליך פלילי. נקודת המוצא מתמקדת איפוא בהקשר 'לעוול' שנגרם לנאשם שזוכה ובתוך כך יש להביא בחשבון גם את התנהלות ביחס להליך וכן שיקולים אחרים שעניינם באופן טיפולן של המשטרה ושל התביעה במכלול (ראו: ענין טוויל, בעמ' 458-459; ע"פ 1382/00 בן ארויה נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 714, 718 (2002)). יש לתת את הדעת בהקשרים אלה גם לתקופת המעצר שבה היה נתון המבקש ועל ההשפעה של עובדה זו על מצבו האינדיבידואלי."

11. ראו עוד את קביעת בית המשפט העליון ביחס לאותה עילה, השנייה, הרחבה, במסגרת ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל (8.5.1997), כהאי לישנא:

"... רוחבה של הפרשנות (אשר לעילה השנייה, ש.ב) מונחת על-ידי עקרון המידתיות, שמתווה חוק היסוד. לשם הגשמת האינטרס הציבורי יש הצדקה לפגיעה בפרט ככל שהפגיעה מובנית בצורך לקיים את ההליך הפלילי, ולא מעבר לו. מכאן שפגיעה חיונית הכרוכה בצורך שבניהול ההליך הפלילי אינה חורגת מעקרון המידתיות, וככזו אינה מקימה זכות לפיצוי. ואילו פגיעה שאינה חיונית בהכרח חורגת מעקרון המידתיות, ועל-כן היא באה בגדר העילה השנייה שבסעיף 80(א). חיוניות הפגיעה צריכה להיבחן מן ההיבט הציבורי, ומכאן שמחדלי הנאשם אינם יכולים להפוך את הפגיעה לבלתי חיונית.

יש שניתן לאתר פגיעה עתידית העולה על הנדרש, וכפועל יוצא מתחייב למנעה מראש, ויש שניתן לאתר את הפגיעה רק בדיעבד, בתום ההליך הפלילי. בכך ההבדל בין שתי העילות שבסעיף 80(א). שהראשונה היא מניעתית, והיא באה להבטיח מראש כי לא תיגרם לנאשם פגיעה שאינה חיונית, ואילו עניינה של העילה השנייה בפגיעה שרק בדיעבד נתברר כי חרגה מהנדרש. כשבכל אחד מן המקרים הוכרה ההצדקה לפצות את הנאשם שנפגע פגיעה שאינה חיונית, אם כתוצאה מאשם שלטוני (העילה הראשונה) ואם שלא מתוך

אשם שלטוני (העילה השנייה)".

12. כך הדין והפסיקה. יישומם של אלה על המקרה של המבקש מוביל לדחיית בקשתו.

13. **העילה הראשונה:** בחינת הראיות שעמדו לחובת המבקש טרם הגשת כתב האישום העלתה כי היה יסוד, ואף למעלה מכך, לאשמתו, ולא נפלה כל שגגה מצד התביעה בהעמדתו לדין. ממילא, אין המדובר בהתנהלות חסרת תום לב של התביעה, רשלנות חמורה או אי סבירות אחרת, רחוק מכך.

טרם הגשת כתב האישום, עמדה בפני התביעה עדותה של המתלוננת, שסיפרה על אלימות ואיומים מצד המבקש כלפיה, במשך תקופה ארוכה (כך עלה מבקשת המעצר עד תום ההליכים שהוגשה ביחס למבקש).

עדות המתלוננת נתמכה בראיות נוספות, ובעיקר המפורטות להלן.

§ תמונת חבלה בצוואר המתלוננת, שתמכה בטענתה כי המבקש אחז בחוזקה בגרונה (ת/1).

§ מסמך רפואי מקופת חולים שנערך סמוך לאחר מועד האישום הראשון (נזכיר כי במסגרת אישום זה טענה המתלוננת, בין היתר, שהנאשם עיקם את ידה וחבל בה), שם כתבה אחות כי המתלוננת הופנתה למיין נוכח כאבים בכף ידה (ת/2).

§ עדות אם המתלוננת (להלן: האם), אשר היתה עדה למצבה הנפשי של בתה, ומצבה בכלל, מיד לאחר מועד האישום הראשון (ת/3); האם סיפרה, בין היתר, כי היא שיתפה אותה בכך שהמבקש פגע בידה. עוד העידה האם במשטרה, כי המתלוננת נמלטה מפני המבקש, יחד עם ילדיה הקטינים, ואף לא לקחה עמה ציוד בסיסי (כגון טיטולים), נוכח סערת הרגשות וה"סטרס" בו היתה נתונה.

האם (שהיא רופאה במקצועה) הוסיפה כי היא בדקה את ידה של המתלוננת, והתרשמה מ - "סימן של מכה, קצת נפוח, והיא לא יכלה לכופף את האגודל וכאבים חזקים".

14. לכל הראיות דלעיל, יש להוסיף כי טרם הגשת כתב האישום ראתה התביעה לנגד עיניה את העובדה שהמתלוננת שהתה אז במעון לנשים מוכות (!), ואת העובדה שנגד המבקש המתינו לבירור דין תיקים פליליים נוספים, במסגרתם יוחסו לו עבירות אלימות, אחד מהם נגד המתלוננת.

15. הנה כי כן, הנסיבות שהיו מונחות בפני התביעה טרם העמדת המבקש לדין, מובילות למסקנה שהגשת כתב האישום - בדין יסודה, ולא היתה כל טעות, מכל סוג שהוא, בעניין זה.

16. זאת ועוד, ואולי למעלה מן הצורך, יובהר כי הראיה המרכזית על בסיסה נשען זיכוי של המבקש נתגלתה לבית המשפט, ולצדדים, בסיומה של פרשת ההגנה, בעדות עד ההגנה, קווין אג'וקו (להלן: קווין).

קווין הוא ראש הקהילה של שבט ניגרים בישראל, והמתלוננת פנתה אליו בבקשת סיוע בעקבות התנהגותו של המבקש כלפיה, בסמוך לאחר מועד האישום הראשון.

קווין העיד בבית המשפט כי המתלוננת מעולם לא שיתפה אותו ולא גילתה אוזנו בדבר כל סוג של אלימות שהפעיל כלפיה המבקש (בניגוד לתלונות אחרות כלפיו, עליהן כן סיפרה לו). במהלך עדותו של קווין, הוא הציג לבית המשפט (לשאלת בית המשפט) התכתבות בינו לבין המתלוננת, בזמן אמת (בסמוך לאחר מועד האישום הראשון), במסגרתה נשלח אליו קובץ קולי על ידה, בקולה.

שמיעת הקובץ הקולי לימדה כי המתלוננת אכן שיתפה את קווין במצוקתה עקב התנהגות לא תקינה של המבקש כלפיה, וביקשה ממנו סיוע בנושא זה, אולם לא אמרה מילה אודות אלימות פיזית מצידו.

לאחר שהתביעה, מטעמיה, לא ביקשה לזמן את המתלוננת לעדות נוספת, על מנת לבחון מדוע, והאם יש טעם לאי-שיתופו של קווין - מי שהיא ראתה בו כמשענת בכל הקשר ליחסיה הרעועים עם המבקש - באלימות הנטענת, הוריתי על השבתה אל דוכן העדים, כעדה מטעם בית המשפט.

בעדותה השנייה, לא סיפקה המתלוננת כל הסבר שיש בו כדי להניח את הדעת, או בכלל, ביחס לתייה דלעיל; חסר זה פגם בעדותה, באופן שלא ניתן היה לקבוע ממצאים על בסיסה, וממילא לא להרשיע את המבקש בהסתמך עליה.

לצד הספק שנוצר באשמתו של המבקש נוכח המתואר לעיל, מן הראוי לציין, כי מעדות המתלוננת בבית המשפט עלו תמיהות נוספות שנותרו ללא מענה; כך, רק למשל, סיפרה לפתע כי המבקש חבט באגרופו בפניה - גרסה שנשמעה לראשונה רק בבית המשפט.

אף הימצאותה של המתלוננת במעון לנשים מוכות קיבלה נופך שונה במהלך שמיעת המשפט, לאחר שאמה סיפרה בעדותה, בגילוי לב, כי המניע של בתה, באחת מהפעמים בהן פנתה למקלט, היה כלכלי.

17. לאור האמור לעיל, נוכח ראיות התביעה עובר להגשת כתב האישום מחד גיסא, והעובדה כי מרבית הראיות המזכות נולדו רק במסגרת ניהול המשפט מאידך גיסא, ברי שלא היה כל פגם בהתנהלות התביעה עת העמידה את המבקש לדין, והיא פעלה באופן ראוי, תקין, סביר, ואף מתחייב בנסיבות העניין.

18. **העילה השנייה** - גם היא אינה מתקיימת כאן. הליכי המשפט, טיבו של הזיכוי, ונסיבותיו של המבקש, לא

מצדיקים פסיקת פיצוי לטובתו.

19. אכן, המבקש היה עצור משך תקופה ארוכה, בת כשעה חודשים, וניתן להניח כי המעצר הארוך הותיר רישומו עליו. עם זאת, המבקש לא הוכיח, וממילא לא טען, שנגרמה לו פגיעה החורגת מעיקרון המידתיות המתחייב במעצר כגון דא.

20. גם שיקולי צדק, ובחינת עניינו של המבקש בדיעבד, לא הובילו אותי למסקנה כי הוא עומד בגדרי העילה השנייה. משפטו של המבקש נוהל בקצב סביר; בתוך כך, דיון הוכחות שהיה קבוע לחודש אוגוסט 2022, במהלך הפגרה, נדחה לבקשת ההגנה, לאחר שהוחלף ייצוג המשפט.

21. טיב זיכיו של המבקש אף הוא אינו מלמד שנגרם לו עוול יוצא דופן; כאמור, התביעה לא הוכיחה את אשמתו מעבר לכל ספק סביר, אך לא היה מדובר בזיכוי שקבע כי האשמתו היתה מופרכת, או שמדובר במתלוננת אשר טפלה עליו שקרים. אדרבא, בסיומה של הכרעת הדין המזכה הטעמתי, כי - "אין בהכרעת דין זו, הגם שהיא מזכה, כדי לקבוע שהמתלוננת היא שקרנית, או שמדובר בתלונת שווא נוראית. לא ולא. אולם, במשפט הפלילי... הרשעה תיתכן רק כאשר העבירות מוכחות מעבר לכל ספק סביר. לא זה המקרה כאן, ומכאן זיכוי של הנאשם".

22. עצם העובדה שהמבקש ניהל את משפטו תוך כדי מעצרו לא מצדיקה פסיקת פיצוי. היות המבקש עצור לאורך משפטו לא נגרם כתוצאה מאי-צדק כלפיו, או מעוול שנעשה לו, אלא היה מדובר בהחלטה שנקבעה על ידי בית המשפט, אשר אפילו לא הועמדה במבחן של ערר.

למעלה מן הצורך יובהר, כי בניגוד לטענתה המרומזת של ההגנה בבקשה, כאילו כפירתו של המבקש היתה בין הסיבות שהובילו למעצרו עד תום ההליכים (ולתסקיר שלילי מאת שירות המבחן), הרי שעיון בהליך המעצר העלה כי למרות מסקנתו השלילית של שירות המבחן, בחן בית המשפט לעומק את המפקח שהוצע על ידי ההגנה באולם בית המשפט, אך סבר כי נוכח העובדה שמדובר בקבלן שיפוצים עצמאי ללא שעות עבודה קבועות - לא תסכון החלופה.

הנה כי כן, מעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו נבע מחוסר יכולתו להציג חלופה מתאימה, בנסיבות דאז. למותר לציין, כי נגד המבקש עמדו אז מספר אישומים בעבירות של אלימות במשפחה, וזאת כאשר המתלוננת שוהה במעון לנשים מוכות, ומתנהלים נגדו תיקי אלימות נוספים, ואידך זיל גמור.

אשר על כן, הבקשה נדחית. המזכירות מתבקשת להמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשפ"ג, 18 ינואר 2023, בהעדר
הצדדים.

[1] ראו פירוט נוסף ביחס לעדותו של עד ההגנה ולקובץ הקולי, בהמשך.

[2] כל ההדגשות בהחלטה זו אינן במקור והן שלי, ש.ב.